

SOMAN CHAINANI
LANG EN
GELUKKIG

Vertaling Karin de Haas
Illustraties Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Soman Chainani
Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil: The Last Ever After*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties omslag en binnenwerk: © 2015 Iacopo Bruno
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Auteursfoto: © Chad Wagner en Steven Trumon Gray
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1168 4
ISBN 978 94 027 6720 9 (e-book)
NUR 284 & 285
Eerste druk mei 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

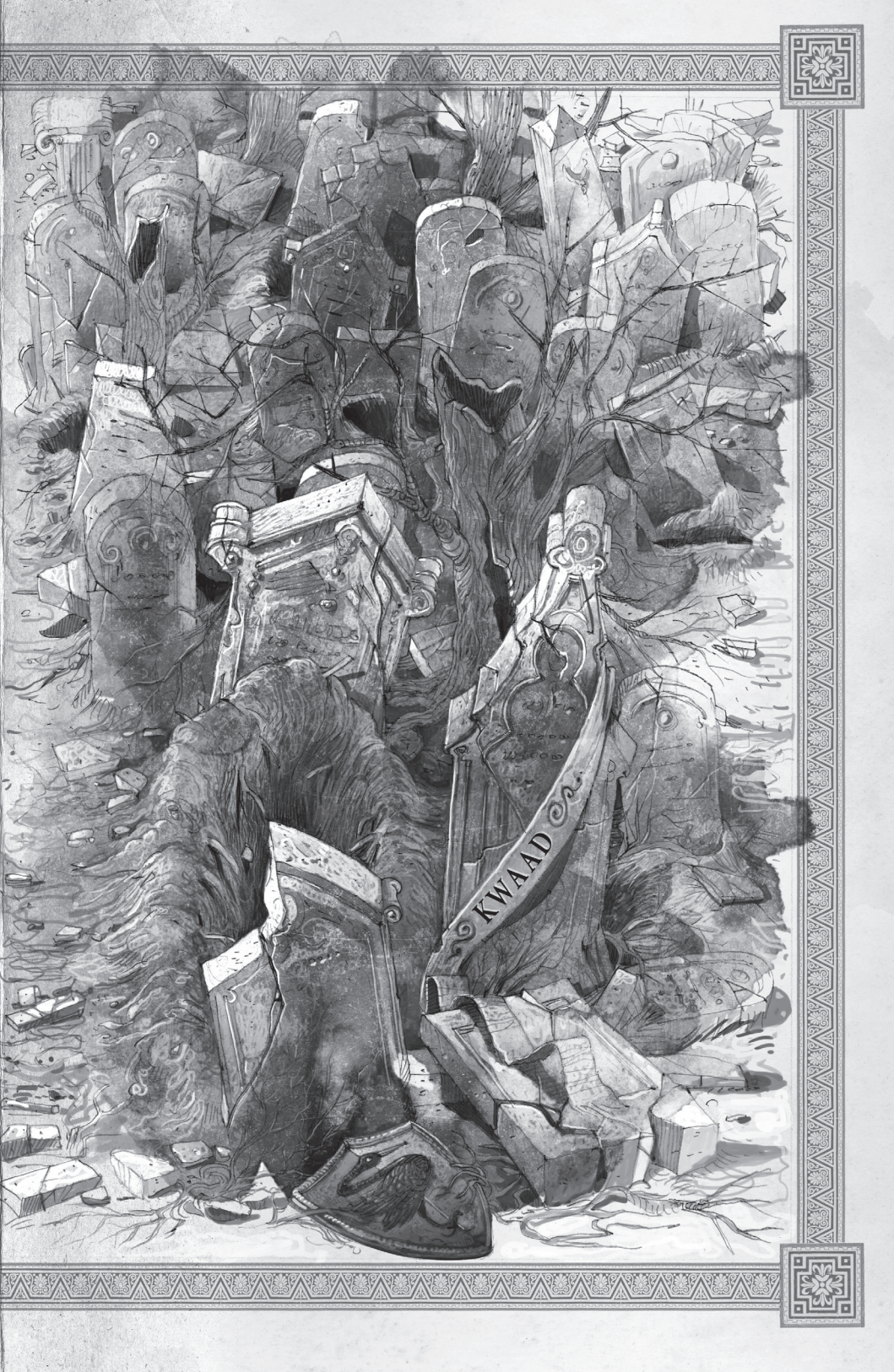
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

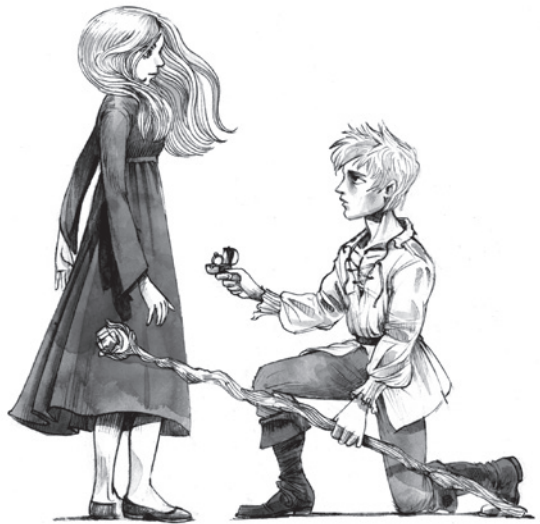

De Meester en de koningin

Het is heel natuurlijk om aan je ware liefde te twijfelen wanneer je niet weet of hij oud of jong is.

Hij ziet er wel jong uit, dacht Sophie, turend naar de slanke jongen met het ontblote bovenlijf die beschenen door het zwakke zonlicht door het raam van de toren naar buiten keek. Ze bestudeerde zijn onbehaarde witte huid en nauwsluitende zwarte broek, zijn dikke stekelige haar in de kleur van sneeuw, zijn armen met de strakke aderen, zijn ijsblauwe ogen... Hij zag er geen dag ouder uit dan zestien. En toch bevond zich ergens in deze razend knappe vreemde een ziel die ouder was dan zestien. Veel, veel ouder dan zestien. En dus had Sophie de afgelopen drie weken geweigerd zijn ring te dragen. Hoe kon ze zich verbinden aan een jongen die de Schoolmeester in zich had?

En toch lukte het haar niet om de Schoolmeester in hem te zien, hoe zorgvuldig ze hem ook bestudeerde. Het enige wat ze zag, was een frisse, tengere jongeling die om haar hand vroeg, met scherpe jukbeenderen en volle lippen. Knapper en machtiger dan een prins, en in tegenstelling tot prins Je-weet-wel was deze jongen van háár.

Ze bloosde en bedacht dat ze helemaal alleen was op deze wereld. Alle anderen hadden haar in de steek gelaten. Iedere wanhopige poging om Goed te zijn, was afgestraft met verraad. Ze had geen familie meer, geen vrienden en geen toekomst. En nu was deze oogverblindende jongen haar laatste hoop op liefde. Paniek liet haar spieren branden en bezorgde haar een droge keel. Ze had geen keus meer. Ze slikte en stapte langzaam op hem af.

Kijk naar hem. Hij is niet ouder dan jij, troostte ze zichzelf. De jongen van je dromen. Ze reikte met trillende vingers naar zijn blote schouder... maar bleef halverwege steken. Deze jongen is alleen maar door magie tot leven gebracht, dacht ze, en ze trok haar hand weer terug. En hoelang houdt magie stand?

‘Je stelt jezelf de verkeerde vragen,’ klonk de gladde stem. ‘Tijd heeft geen vat op magie.’

Sophie keek op. De jongen keek haar niet aan, maar was nog steeds geconcentreerd op het valse zonlicht dat nauwelijks door de ochtendnevel wist te breken.

‘Sinds wanneer kun je mijn gedachten horen?’ vroeg Sophie, van haar stuk gebracht.

‘Ik hoef geen gedachten te horen om te weten hoe een Lezer denkt,’ antwoordde hij.

Sophie ging naast hem staan in haar zwarte mantel. Ze voelde de kilte van zijn marmerkleurige huid, en ze dacht aan de huid van Tedros, altijd zweterig en gebruind, met de warmte van een beer.

Er schoot iets door haar lichaam, woede of spijt of iets daartussenin. Ze dwong zichzelf om dichterbij de jongen te gaan staan, zodat haar arm langs zijn bleke borst streek.

Hij keek haar nog steeds niet aan.

‘Wat is er?’ vroeg Sophie.

‘De zon,’ zei hij, kijkend naar de bol die vaag door de mist schemer-

de. ‘Iedere dag wanneer hij opkomt, is hij zwakker dan de dag daarvoor.’ Hij wierp haar een bittere blik toe.

Ze verstijfde toen ze eraan herinnerd werd dat haar nieuwe vriendje, in tegenstelling tot haar ooit Goede beste vriendin, niet Goed én niet vriendelijk was. Vlug keek ze weer door het raam, rillend in de kille tocht. ‘De zon wordt altijd zwakker in de winter. Dat hoeft een toevenaar me niet te vertellen.’

‘Als je alles zo goed weet, dan kun je dit misschien ook wel uitlegen.’ Hij gebaarde naar de witte stenen tafel in de hoek, waar een lange, messcherpe pen in de vorm van een breinaald boven een open sprookjesboek zweefde. Sophie keerde zich naar het boek toe en ving een glimp op van de kleuren op de laatste bladzijde: de illustratie waarin zijzelf de Schoolmeester met een kus terugbracht naar zijn jeugd, terwijl haar beste vriendin naar huis terugkeerde met een prins.

Einde

‘Het is al drie weken geleden dat de Verteller ons Nooit en Nimmer heeft geschreven,’ zei de jongen. ‘Hij had binnen een paar dagen aan een nieuw verhaal moeten beginnen, een verhaal waarin de liefde aan de kant van Kwaad staat. Liefde die Goed zal vernietigen, sprookje voor sprookje. Liefde die de pen verandert in het wápen van Kwaad, in plaats van zijn vloek.’ Hij kneep zijn ogen samen tot spleetjes. ‘In plaats daarvan opent hij het boek iedere dag en hangt hij er gewoon boven, als een toneelstuk waarbij het gordijn maar niet dichtgaat.’

Sophie kon niet weggijken van de illustratie van Agatha en Tedros die in een liefdevolle omstrengeling verdwenen. Ze voelde steken in haar buik en haar gezicht begon te gloeien. ‘Zo,’ zei ze met schorre stem, terwijl ze het kersenrode sprookjesboek dichtklapte en het tussen De kikkerkoning, Assepoester, Rapunzel en de andere sprookjes zette die de Verteller al had afgerond. Haar hartslag kwam tot rust. ‘Gordijn gesloten.’

Het boek sprong onmiddellijk van de plank en sloeg in haar gezicht, zodat ze wankelde. Daarna vloog het terug naar de stenen tafel en klap-

te weer open op de laatste bladzijde. De Verteller hing er uitdagend boven.

‘Dit is geen toeval,’ sprak de jongen, en hij beende naar Sophie toe, die over haar brandende wang wreef. ‘De Verteller houdt onze wereld in leven door nieuwe verhalen te schrijven, en op dit moment is hij niet van plan om jouw verhaal achter zich te laten. En zolang de pen niet aan een nieuw verhaal begint, sterft de zon iedere dag een beetje, tot het Eindeloze Woud donker wordt en voor ons allemaal het Einde komt.’

Sophie keek naar hem op, haar silhouet afgetekend in het zwakke licht. ‘Maar... Maar waar wacht hij op?’

De jongen boog zich naar voren en raakte haar hals aan. Zijn vingers voelden ijskoud aan op haar roomkleurige huid met perzikblosjes. Sophie deinsde achteruit en botste met haar rug tegen de boekenplanken. De jongen glimlachte en kwam dichterbij, de zon blokkerend. ‘Ik vrees dat hij zich afvraagt of ik wel je ware liefde ben,’ zei hij met zijn suikerzoete stem. ‘Hij vraagt zich af of je wel oprecht toegewijd bent aan Kwaad. Hij vraagt zich af of je vriendin en haar prins wel voor altijd weg moeten blijven.’

Langzaam keek Sophie op naar de zwarte schaduw.

‘En met hem bedoel ik j^óú,’ zei de Schoolmeester, zijn hand uitstekend.

Sophie keek omlaag en zag de gouden ring in zijn koude, jonge handpalm, en haar eigen angstige gezicht in het spiegelende oppervlak.

Drie weken eerder had Sophie de Schoolmeester met een kus zijn jeugd teruggegeven en haar beste vriendin naar huis verbannen. Toen Agatha stilletjes met Tedros was verdwenen, had ze heel even de opluchting van de overwinning gevoeld. Haar beste vriendin mocht dan een prins boven haar hebben verkozen, in Gavaldon bestonden prinses niet. Agatha zou als een doodgewoon meisje sterven, met een doodgewone jongen, terwijl zij ver, heel ver weg een lang en gelukkig leven leidde. Toen ze in de armen van haar ware liefde naar zijn zilveren toren in de lucht was gevlogen, had ze gewacht tot ze zich gelukkig zou gaan voelen. Ze had haar sprookje gewonnen, en als je won, hoorde je gelukkig te zijn.

Zodra ze in zijn donkere stenen kamer waren geland, was ze echter gaan beven. Agatha was weg, haar beste vriendin. Haar zielsverwant. En ze had een jongen met zich meegenomen aan wie Sophie in zoveel gedaantes gehecht was geraakt: toen ze een meisje was, toen ze een jongen was, toen hij haar ware liefde was en toen hij slechts haar vriend was. Agatha had Tedros gewonnen, de enige jongen die Sophie ooit werkelijk had gekend; Tedros had Agatha gewonnen, de enige persoon die Sophie had gedacht altijd in haar leven te zullen hebben. En Sophie had een beeldschone jongen gewonnen van wie ze niets wist, behalve over de donkere diepten van zijn kwaadaardigheid. Toen de Schoolmeester zich naar haar toe had gebogen, jong als een prins, met een wrede glimlach, had Sophie geweten dat ze een vergissing had begaan.

Alleen was het te laat geweest om het nog terug te draaien. Door het raam had ze de rottende zwarte kastelen gezien, jongens en meisjes die in een hevige oorlog waren verwickeld, leraren die spreuken afvuurden op leerlingen en op elkaar... Verbijsterd, lamgeslagen had ze zich naar de Schoolmeester toegekeerd en de jongen met de witte haren geknield voor zich zien zitten, met een ring in zijn uitgestoken hand. Neem hem aan, had hij gezegd, dan zou er een eind komen aan de oorlog. Goed zou niet langer tegen Kwaad strijden. Jongens niet meer tegen meisjes. In plaats daarvan zou er slechts onbetwistbaar Kwaad zijn: een Schoolmeester en zijn koningin. Neem de ring, had de beeldschone jongen gezegd, en dan zul je eindelijk je goede afloop vinden.

Ze had het niet gedaan.

De Schoolmeester had haar alleen in de toren achtergelaten en de deur en het raam op slot gedaan, zodat ze niet kon ontsnappen. Iedere ochtend wanneer de klok tien uur sloeg, bezocht hij haar en stelde opnieuw zijn vraag. Om onverklaarbare redenen droeg hij elke dag een andere outfit. De ene keer een shirt met een rijgveter, de volgende dag een wijde tuniek of een strak hesje of een blouse met een gerimpelde kraag. Zijn wolkenwitte haar was al even veranderlijk, glad of warrig of gekruld. Hij bracht geschenken mee: prachtige met juwelen bestikte japonnen, weelderige boeketten, lavendelparfums, flacons met crèmes en zeepjes en kruiden, altijd vooruitlopend op haar volgende wens. Toch schudde Sophie iedere keer haar hoofd, en dan vertrok hij zonder

een woord te zeggen, makkend als een tiener. Zij bleef dan achter, gevangen in zijn kamer, in gezelschap van zijn sprookjesbibliotheek en zijn kille blauwe gewaden en zijn zilveren masker, als relieken achtergelaten aan haakjes aan de muur. Drie keer per dag verscheen er op magische wijze een maaltijd, zodra ze honger kreeg. Het was altijd precies waar ze zin in had, in perfecte porties geserveerd op borden die gemaakt waren van beenderen: gestoomde groenten, gestoomd fruit, gestoomde vis en heel af en toe een kom met spek en bonen (sinds haar tijd als jongen kon ze daar soms nog naar hunkeren). Wanneer het donker werd, verscheen er een reusachtig bed midden in de kamer, met fluwelen dekens in de kleur van bloed en een witte kanten baldakijn erboven. Die eerste nachten kon Sophie niet slapen, uit angst dat hij in het donker zou verschijnen. Hij kwam echter nooit eerder terug dan de volgende ochtend, voor hun stille ritueel van ring en weigering.

Tegen de tweede week begon Sophie zich af te vragen wat er van de scholen was geworden. Liet haar afwijzing de oorlog tussen jongens en meisjes voortduren? Kostte haar weigering levens? Ze vroeg naar haar vrienden Hester, Dot, Anadil en Hort, maar hij beantwoordde haar vragen niet, alsof de ring de prijs was die ze moest betalen om iets te weten te komen.

Vandaag had hij voor het eerst tegen haar gesproken. Nu ze naast hem stond, in de gloed van de stervende zon, beseftte Sophie dat ze haar antwoord niet langer straffeloos uit kon stellen. Het werd tijd dat ze haar afloop met hem verzegelde of dat ze net als hij langzaam tot de dood zou vervagen. De gouden ring schitterde nog feller in de hand van de Schoolmeester, de belofte van een nieuw leven. Sophie keek op naar de jongen met de ontblote borst, biddend dat ze een reden zou zien om de ring aan te nemen... Maar het enige wat ze zag, was een vreemde.

‘Ik kan het niet,’ zei ze ademloos, terugdeinzend tot ze met haar rug tegen een boekenplank gedrukt stond. ‘Ik weet helemaal niets over je.’

De Schoolmeester staarde haar aan, en ze zag zijn hoekige kaken trillen. Hij stopte de ring weer in de zak van zijn broek. ‘Wat zou je willen weten?’

‘Je naam, om te beginnen,’ zei Sophie. ‘Als het de bedoeling is dat ik hier bij jou blijf, moet ik iets hebben waarmee ik je aan kan spreken.’

‘De leraren noemen me “Meester”.’

‘Ik ga je echt niet “Meester” noemen,’ snibde Sophie.

Hij knarste met zijn tanden en leek op het punt te staan om iets terug te snauwen, maar Sophie liet zich niet intimideren. ‘Zonder mij bestaat je Nooit en Nimmer niet,’ voegde ze hem toe. ‘Je bent niets meer dan een jongen. Een goedgebouwde, viriele, belachelijk knappe jongen, maar toch, een jóngen. Je kunt niet de baas over mij spelen. Je kunt me niet tot ware liefde dwingen door me bang te maken. Het kan me niet schelen of je beeldschoon bent, of rijk of machtig. Dat was Tedros ook allemaal, en kijk hoe dat is afgelopen. Ik verdien iemand die me gelukkig maakt. Minstens zo gelukkig als Agatha, en Agatha hoeft Tedros niet de rest van haar leven ‘prins’ te noemen, of wel soms? Want Tedros heeft een naam, zoals iedere jongen in de wereld, en die heb jij ook. En als je van me verwacht dat ik je een kans geef, dan zeg je me wat je naam is.’

De Schoolmeester werd gevaarlijk rood, maar Sophie spuwde nu zowat vuur. ‘Inderdaad. Ik heb nu de leiding. Jij mag dan de Meester van deze helse school zijn, maar je bent niet mijn Meester, en dat zul je nooit zijn. Je zei het zelf al: de Verteller weigert verder te schrijven omdat hij op mijn beslissing wacht, niet op de jouwe. Ik beslis of ik je ring aanneem. Ik beslis of dit het Einde is. Ik beslis of deze wereld blijft voortbestaan of niet. En ik laat hem met alle plezier tot as verbranden als jij een slavin verwacht in plaats van een koningin.’

De Schoolmeester staarde haar woedend aan. De aderen in zijn spookachtig witte nek klopten. Hij beet zo hard op zijn onderlip dat Sophie dacht dat hij op het punt stond om haar op te eten, maar toen ze vol afgrijzen een stap naar achteren deed, liet hij zijn adem ontsnappen en wendde zich af. Daarna zweeg hij lange tijd, met zijn vuisten gebald.

‘Rafal,’ mompelde hij. ‘Ik heet Rafal.’

Rafal, dacht Sophie verbijsterd. Heel even bekeek ze hem met nieuwe ogen: zijn onbehaarde melkwitte huid, de puberale schittering in zijn ogen, zijn vooruitgestoken borst, die paste bij de stormachtigheid

en de jeugdigheid van zijn naam. *Rafal*. Hoe komt het toch dat een naam ons een verhaal kan geven om in te geloven?

Plotseling voelde ze de blos van begeerte, het verlangen om hem aan te raken... Tot ze zich herinnerde wat het voor gevolgen kon hebben als ze voor hem koos. Deze jongen had zijn eigen bloedverwant in de naam van Kwaad afgeslacht, en hij achtte haar in staat tot hetzelfde. Ze onderdrukte haar impuls.

‘Hoe heette je broer?’ vroeg ze.

Hij draaide zich met vlammende ogen naar haar toe. ‘Ik zie niet hoe dat je zou kunnen helpen mij beter te leren kennen.’

Sophie drong niet aan. Ze zag dat de mist achter hem optrok en een groenige nevel onthulde rond twee zwarte kastelen in de verte. Het was de eerste keer in drie weken dat hij het raam niet had verzegeld, zodat ze naar buiten kon kijken. De beide scholen leken dodelijk stil en verlaten; op de daken en de balkons was geen teken van leven te bekennen.

‘W-Waar is iedereen?’ stamelde ze, met samengeknepen ogen turend naar de gerepareerde brug tussen de kastelen. ‘Wat is er met de meisjes gebeurd? De jongens stonden op het punt om ze te vermoorden –’

‘Een koningin zou het recht hebben om me vragen te stellen over de school waarover zij heerst,’ zei hij. ‘Jij bent nog geen koningin.’

Sophie schraapte haar keel, en haar blik viel op de bolling van de ring in zijn strakke broekzak. ‘Eh... Waarom verander je je kleding toch steeds? Dat is... raar.’

Voor het eerst leek de jongen zich ongemakkelijk te voelen. ‘Gezien je weigeringen dacht ik dat het misschien zou helpen als ik me kleedde zoals de prinsen waar je zo gek op bent.’ Hij krabde aan zijn gespierde buik. ‘En ik herinner me dat de zoon van Arthur liever geen shirt droeg.’

Sophie lachte honend, terwijl ze ondertussen haar best deed om zijn perfecte torso te negeren. ‘Ik had niet gedacht dat oppermachtige mensen ooit aan zichzelf twijfelden.’

‘Als ik echt zo machtig was, kon ik je dwingen om van me te houden,’ bromde hij.

Sophie hoorde de nukkige toon in zijn stem, en even zag ze een

doodgewone jongen, vertederd door verliefdheid en verlangend naar een meisje dat hij niet kon krijgen. Toen herinnerde ze zich dat dit geen gewone jongen was. ‘Niemand kan liefde afdwingen,’ snauwde ze. ‘Ik heb die les op snoeiharde wijze geleerd. Bovendien, zelfs al kon je ervoor zorgen dat ik van jou hield, dan zou je nog niet van mij kunnen houden. Je kunt van niets of niemand houden. Niet wanneer je ervoor kiest om Kwaad te omarmen. Daarom is je broer dood.’

‘En toch leef ik door de kus van de ware liefde,’ zei hij.

‘Je hebt me erin geluist –’

‘Je liet me niet los.’

Sophie verbleekte. ‘Ik zou je nooit kussen en het echt menen!’

‘O nee? Hoe had ik terug kunnen keren naar het leven, naar de jeugd, als die kus niet van beide kanten was gekomen?’ Hij keek Sophie in het verbijsterde gezicht en grijnsde. ‘Dat heeft je beste vriendin je toch wel geleerd?’

Sophie zei niets. Tegen de waarheid kon ze niet op. Zoals Agatha de keus had gehad om de hand van Tedros aan te nemen voordat ze in plaats daarvan voor Sophie koos, had Sophie de Schoolmeester terug kunnen sturen naar het graf. Toch stonden ze nu hier, allebei beeldschoon en jong, slachtoffers van een kus die ze probeerde te ontkennen. Waarom had ze hem die avond vastgehouden? Zelfs toen ze wist dat hij degene was die ze kuste? Opkijkend naar de jongen met het porseleinen gezicht dacht ze aan alles wat hij had gedaan om haar voor zich te winnen, over de grenzen heen van de dood en de tijd... Zijn niet-aflatende vertrouwen dat hij haar gelukkig kon maken, gelukkiger dan familie, vrienden of prinses. Hij had haar opgezocht toen niemand anders haar wilde. Hij had in haar gelooft toen niemand anders dat deed. Haar stem bleef steken in haar keel.

‘Waarom wil je me toch zo graag?’ bracht ze moeizaam uit.

Hij staaarde haar aan. Zijn kaken ontspanden, zijn lippen vielen een klein stukje open. Heel even bedacht Sophie dat hij er hetzelfde uitzag als Tedros had gedaan toen hij zijn waakzaamheid had laten verslapen: een dolende jongen die speelde dat hij een volwassene was. ‘Omdat ik ooit precies zo was als jij,’ zei hij zacht. Hij knipperde met zijn ogen toen hij zich verloor in herinneringen. ‘Ik probeerde van mijn

broer te houden. Ik probeerde aan mijn lot te ontsnappen. Ik dacht zelfs dat ik...' Hij zweeg. 'Maar het leidde alleen maar tot meer pijn... Meer Kwaad. Net als bij jou. Iedere keer dat je liefde zoekt, leidt het je naar hetzelfde. Je moeder, je vader, je beste vriendin, je prins... Hoe meer je het licht najaagt, hoe meer duisternis je vindt. En toch twijfel je nog aan je plek in Kwaad.'

Sophie verstrakte toen hij haar kin zachtjes ophief. 'Duizenden jaren lang heeft Goed ons verteld wat liefde is. Jij en ik hebben allebei geprobeerd om op hun manier lief te hebben, en dat heeft ons alleen maar pijn gebracht,' zei hij. 'Maar wat als er een ander soort liefde bestaat? Een donkere liefde die pijn in macht verandert? Een liefde die alleen kan worden begrepen door de twee die het delen? Dáárom verbrak je onze kus niet, Sophie. Omdat ik je als enige zie en van je hou zoals je werkelijk bent. Omdat datgene wat wij voor elkaar hebben opgeofferd veel verder gaat dan Goed zich zelfs maar kan voorstellen. Het maakt niet uit dat ze het geen liefde noemen. Wij weten dat het liefde is, zoals we weten dat de doorns net zo goed deel uitmaken van de roos als de bloemblaadjes.' Hij boog zich naar voren en streek met zijn lippen langs haar oor. 'Ik ben de spiegel van jouw ziel, Sophie. Van mij houden is van jezelf houden.' Hij bracht haar hand naar zijn mond en kus-te die als een prins, om hem daarna zachtjes los te laten.

Sophies hart verkrampde zo hevig dat ze dacht dat hij het uit haar lijf had gerukt. Ze had zich nog nooit in haar leven zo koud gevoeld, en ze trok haar zwarte mantel wat strakker om zich heen. Toen, beetje bij beetje, starend naar de harde symmetrie van zijn gezicht, voelde ze haar adem terugkeren en een vreemde veilige warmte door haar binnenste vloeien. Hij begreep haar, deze jongen met de donkere ziel, en in zijn saffierkleurige ogen zag ze plotseling hoe diep die waren. Van haar stuk gebracht schudde ze haar hoofd.

'Ik weet niet eens of je echt een jongen bent.'

Hij glimlachte naar haar. 'Als je sprookje je één ding geleerd heeft, Sophie, dan is het dat dingen alleen zo zijn zoals jij ze ziet.'

Ze fronste. 'Ik snap niet...' begon ze. Maar ergens in haar ziel begreep ze het wel.

De jongen keek naar buiten, naar de zon, die broos en nevelig boven

de school hing, en Sophie beseftte dat de tijd om vragen te stellen voorbij was. Toen hij zijn hand in zijn zak liet glijden, voelde ze haar hele lichaam trillen, alsof ze naar een waterval werd getrokken waar ze niet aan zou kunnen ontsnappen.

‘Zullen we net zo gelukkig zijn als Tedros en Agatha?’ vroeg ze met schorre stem.

‘Je moet op je sprookje vertrouwen, Sophie. Het heeft niet voor niets het Einde bereikt.’ Hij draaide zich naar haar toe. ‘Maar nu is het tijd dat jij het gelooft.’

Sophie keek omlaag naar de gouden cirkel in zijn hand. Haar ademhaling ging sneller en sneller... Met een huivering duwde ze hem weg. Hij stak zijn hand naar haar uit, en ze duwde hem hard tegen de muur, met haar eigen hand plat op zijn koude borst. Hij verzette zich niet terwijl ze haar hand over zijn borst bewoog, haar ogen wild, haar ademhaling gejaagd. Ze wist niet wat ze zocht tot ze het onder haar vingers vond en verstijfde. Haar hand gleed omhoog en omlaag over zijn borst, omhoog en omlaag, en steeds voelde ze halverwege het kloppen van zijn hart. Langzaam keek ze naar hem op, zijn krachtige, hoopvolle hartslag in zich opnemend, niet anders dan die van haarzelf.

‘Rafal,’ fluisterde ze, en met dat ene woord wenste ze een jongen tot leven.

Zijn vingertoppen liefkoosden haar gezicht, en voor het eerst deinsde Sophie niet naar achteren om de kille aanraking te ontwijken. Toen hij haar naar zich toe trok, voelde ze de twijfels wegvloeien, de angst plaatsmaken voor vertrouwen. Met haar zwarte gewaad tegen zijn witte lichaam gedrukt, als twee zwanen in balans, bracht Sophie haar linkerhand omhoog in het zonlicht, zonder enige aarzeling of weifeling. Rafal schoof zijn ring om haar vinger. Het warme goud gleed centimeter voor centimeter over haar huid, tot de ring precies paste. Sophie liet haar adem ontsnappen en de sneeuw witte jongen glimlachte, zonder haar blik ook maar een seconde los te laten.

Met de armen om elkaar heen keerden de Meester en de koningin zich naar de betoverde pen boven hun sprookje, in de verwachting dat de pen hun liefde zou zegenen... Dat hij hun boek eindelijk zou sluiten...

De pen bewoog niet.

Het boek bleef geopend.

Sophies hart sloeg een slag over. ‘Wat is er gebeurd?’

Ze volgde Rafals blik naar de roodoranje zon, die nog een tint donkerder was geworden. Zijn gezicht verhardde tot een dodelijk masker.

‘Zo te zien is onze goede afloop niet datgene waar de pen aan twijfelt.’